

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 283/2017
10.04.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4) Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене – адвоката Бранислава Новкова, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Руми ЗК бр.40/15 од 07.12.2016. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж1 бр.21/17 од 02.03.2017. године, у седници већа одржаној дана 10. априла 2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Бранислава Новкова, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Руми ЗК бр.40/15 од 07.12.2016. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж1 бр.21/17 од 02.03.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми ЗК бр.40/15 од 07.12.2016. године, окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4) КЗ, за које дело је осуђена на казну затвора у трајању од 6 месеци.

Истом пресудом, окривљена је обавезана да оштећеном ББ на основу члана 258. став 4. ЗКП плати на име накнаде штете износ од 210.040,00 динара, те да суду на име паушала плати износ од 3.000,00 динара на основу члана 264. став 1. у вези са чланом 261. ЗКП, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж1 бр.21/17 од 02.03.2017. године, одбијена је као неоснована жалба окривљене АА, а пресуда Основног суда у Руми ЗК бр.40/15 од 07.12.2016. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА – адвокат Бранислав Новков „због повреда вођења поступка“, те због повреде „људских права и слобода окривљене на

правично, односно објективно пресуђивање“, не наводећи конкретно о којој повреди се ради, са предлогом да Врховни касациони суд „наложи суду да изведе све процесне радње како би дошло до правичног пресуђивања у овој правној ствари“.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета, са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене, па је нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено пре свега таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и апелационим судом.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП-а може, преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП-а, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

У конкретном случају, бранилац окривљене је у захтеву, као разлог подношења, навео „повреду вођења поступка“ и повреду права на „правично, односно објективно пресуђивање“, не конкретизујући у чему се ове повреде састоје, а у образложењу захтева истиче да је нижестепеним пресудама „повређен поступак у погледу новчаног износа за који се терети окривљена, јер у тој вредности није испоручена сојина сачма“, те да је у току поступка било неопходно утврдити релевантно чињенично стање у погледу начина испоруке робе и њене исплате, односно на који начин и да ли је постојао уговорни однос између субјеката, о чему суд није имао валидну документацију, нити ценио чињеницу да је окривљена, без обзира на тешко материјално стање и немогућност плаћања целог новчаног износа на који је обавезана на име накнаде штете, оштећеном у ратама исплатила одређени део новца.

Како из изнетих навода произилази да се нижестепене пресуде побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, а што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни касациони суд поднети захтев одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић